

Redactat de **NICU STEJEREL.**
Redacția **ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.**
Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la Paști!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cristos a înviat!

Să lăsăm azi politica
Și tot lucrul de nimica,
Se dăm fraților iertare,
Și celor slabi îndreptare,
Să ne rugăm ne'ncetat:
Că Christos a înviat!

O, Isuse! O, prea dulce!
Care ai suferit pe cruce
Și-ai murit — și-ai înviat
Și la cer te-ai înălțat;
Dă din darul tău ceresc
Si neamului românesc!

O, Isuse! Impărate!
Care ești sfânt în dreptate,
Care ești plin de iubire
Si de cerească mărire;
Îndreaptă-ne la bun sfat,
In ziua ce-ai înviat!

O, Isuse! O, prea bune!
Noi prin rugi nu-ți putem spune,
Cât răbdăm și suferim!...
Dar tu vezi cum ne trudim:
Si-n luptă ne va-ajuta
Sfântă învierea Ta!!

Nicu Ștejărel.

Cucu la Vârșeț.

Cântă Cucu în pădure,
 Cucu cel cū pene sure,
 Și după ce a cântat
 Pe la sate a zburat.
 Dela sate la oraș
 La un frumos papricaș
 Ce au mâncat cū lăcomie
 Oameni făr-de omenie.
 — «Ce ospăț, ce papricaș,
 Ce s'a lucrat la oraș?»
 S'a ținut o conferință
 Unde-au mers oameni de știință:
 Notarăși, chineji vestiți,
 De pe la sate poftiți.
 Ba a fost și fibireul
 Ca să'ncheie tãmbălăul.
 Or mai fost și renegați
 Ne poftiți și ne chemați.
 În Vârșeț la târg de țară
 Mulți oameni se adunară.
 — «Ce să fie, ce să fie?»
 Întrebau cei de-omenie
 Cari treceau și târguiaū
 Și de tãmbălău rideau.
 Când de-o dată iată vine
 Un dobitoč ca un câne
 Și se uită încruntat
 La cei ce saū adunat,
 Și vorbeau c'un domnișor
 Român bun, din satul lor.
 Il întrebau de sănătate.....
 Cūm a duș-o 'n s'rã'nitate?...

Ori totul a isprăvit
 De acasă a venit?!...
 Dar cânele se ringește
 Și din gură mărăiește:
 — «No, ce stați și agitați
 Și poporul fermecați?...
 Las' poporul după noi
 Ca să-l scoatem din nevoi.
 Noi îl ducem la lumină
 Să se curețe de tină!»
 — «Voi? răspunde domnișorul
 Voi, chiar cufundați poporul;
 Voi nu-l duceți la lumină,
 Ci-l chiar cufundați în tină!»
 Cãnele cam rușinat
 A plecat și ne-a lăsat.
 Dar abia unul se duce,
 Altul vine să ne-apuče.
 S'apropie și ciulește
 S'ascultă ce se vorbește,
 Apoi turbat se răstește
 Cãtre domnișor grăiește
 (Dar nici de cât românește):
 — »Pentru ce agiți poporul?...
 Griji, că te iau cu toporul!«...
 Și-a mai vorbit câte toate
 Pe cari Cucu nu le poate
 Să le cânte românește,
 Căci să rosteau prea cânește!

*

— »Eu, — răspunde domnișorul
 Eu, aici, n'agit poporul.

„I tu, sărmană osândă,
Tu, ce stai p'aici la pândă!«

Dar sosește fibirăul
În Stoianovici baronul,
Și strigă 'n toată privința,
„Ă să 'ncepe conferința,
Baronul să năcăjește
În programu-și descâlcește
Îngurește și nemțește,
Căi apoi și românește.
Că laudat baronul nōst,
Că a făcut la mulți de rost.
Că poporul știe mai multe,
Căci n'a vrut nici să-l asculte,
Că numai — un «clătīt» — plin de toanē
Și riga: »Să străiești baroane!«

Baronul se frământa
Cătră popor zicea:
»Când aveți vr'o lipsă mare
Veniți la mine ori care,
Căci cu cât pot vă ajūt
Că de lucru cât de mult.
Că tu bine măi române,
Că io.s de-o lege cu tine....
Că numai una 'mi pare rău,
Că Români nū mă vreau!«

„Omânașii de colea
Că-i cântau cânteca:
»Nū te vrem, că ne-ai lăsat
Că cu Kossuth ai pactat!
Că i vrem »vot universal!«
Că uli vă dăm pe toți de mall
Că prim »vot universal!«

Și program național!«....
Baronul de zăpăcit
Nū mai zicea chiar nimic!

După ce s'a săturat
Și Cucu de ascultat,
S'a luat și a zburat
Până la Coștei în sat.
Că Coșteiu a fost laudat
L'alegeri de deputat.
Dar acumă s'or aflat
Vr'o câțiva oameni din sat,
Cari s'au dus, s'au furișat
Și papricaș au măncaț.
Și au beut și niște bere,
Că la alegeri așa mere....

Dacă măncarea vă place,
N'are nime ce vă face:
Măncați, beți, dar la votat
Să fiți cu suflet curat,
Că de nū țineți dreptatea!
Să vă mănce strinatatea!

Cuculeț dela Vârșeț.

Minte de copil.

- Bagă de seamă Nicule, că te vede
bunica din cer.
- Ba nu mă vede.
- De ce?
- Fiind-că și-a uitat ochelarii aici!

Hora tărănilor.

Frunză verde mugurei,
 Bade ochisorii tăi
 Joacă lacrimile 'n ei,
 Ca roua pe ghiocet;
 Bădiță genele tale
 Stau lacrimile pe ele,
 Ca roua pe vioarele.

Frunză verde de piper
 Câte stele sunt pe cer,
 Toate pân' la ziua pēr,
 Numai cea de lângă soare
 Știe a mea supărare
 Și steaua de lângă lună
 Știe a mea voie bună.

Frunză verde vioarele,
 Mi-am auzit vorbe rele

Dela prietinile mele,
 Chiar de zic tot rău de mine,
 Dea-le Dumnezeu tot bine.

Frunză verde, foi de mac,
 Omul, care-i supărat
 Nu trebuie judecat,
 Că la Dumnezeu e yamă
 Sufletul lui își dă seamă.

Frunză verde din rozor,
 De-aș putea bade o să sbor,
 Pe-o aripioară de nor
 Să sbor pân' la dumneata
 Să văd cum ți-e inima,
 Mai iubești-mă ori ba.

Frunză verde și o alună,
Am ieșit sara la lună
Și am iubit ca o nebună,
Și am ieșit sara la stele,
Și am iubit cu dor și jele,
Amar de zilele mele.

Frunză verde tămăiță,
Când treci bade-o pe uliță,
Uită-te drept în portiță,
Că stă dragostea mea scrisă,
Și-ți fă ochisorii roată
Și te uită și pe poartă,
Că-i scrisă dragostea toată.
Stăi badiță și nu trece,
Sai șanțul și le ceteste,
Ceteste-le încetisor,
Să-ți treacă bade-o de dor.

Frunză verde mărăcină,
Când trec badiță-o la tine,
Plânge inimioara 'n mine,
Și nu plânge cum se plânge,
Ci varsă lacrimi de sânge.

Frunză verde iarba lungă,
Toate plugurile umblă,
Al badii zace la umbră,
Și tănjala-i sub părete,
Boii pasc la iarba verde,
Jugu'n iarba'n grădiniță
Și badea'n sat la mândruță.

Badea doarme odihnește,
La plug nici că se gândește;
Scoală bade-o nu dormi,
Că-i vremea de plugărit;
Scoală prinde boii 'n jug
Și te du bade-o la plug.

Frunză verde și una
Nu gândi bade-o așa,
Că cerniță voi umbla.
Eu m'am spălat ca o floare,

Pe tîni inima te doare,
Că iubesti numa o putoare.

Frunză verde iarba neagră,
Plânge-mă măicuță dragă,
C'ai gândit, că-i numa-o săgă.
Plânge-mă măicuță bună,
C'ai gândit, că-i numai glumă,
Plânge-mă măicuță dulce,
C'ai gândit, că nu m'oi duce.

Frunză verde viorea,
Am avut o cărărea
La badea 'n poartă ducea;
Dușmanii că m'o aflat,
Cărarușa mi-au stricat,
Dară Dumnezeu cel sfânt
Va da o ploaie cu vânt
Și mi-o va aduce 'n rînd.

Frunză verde alună,
De când a picat ghindea,
Tot la tine-mi stă mintea;
De când a picat jârul,
Tot la tine-mi stă gândul.
Nu știu Doamne ce să fac,
De dorul mândrei să scap.

Frunză verde, grâu mărunț,
Nu pot bade-o să te uit,
Că cu gândul te-aș uita,
Nu te uită inima.

Frunză verde trei copace,
De m'aș putea bade-o face
Floare albă 'n călea ta,
Să vad cum ți-e inima,
Mai gândești la mine ori ba,
Căci drag mie nu mi-ai fost,
Ci te-am purtat ca pe un prost.

Frunză verde alămăie,
Nu știu bade-o ce ți-e ție.
Spune-mi bade ce gândești

Dela față te topești,
Spune-mi bade-o ce ți-e gândul
De-ți e fața ca pământul.

Frunză verde din grădină,
Doamne ce am la inimă,
Că tot plânge și suspină,
Plânge, Doamne, cu amar,
Că iubirea-i înzadar.

Frunză verde perișor,
Măi badițo badișor,
La mini dor la tine dor;
Cu două doruri nebune
Nu știu cum trăim pe lume.

Frunză verde de trifoi,
Este o fată 'n sat la noi,
De-i cu ochii ca la boi,
Sprâncenele ca la vaci,
Nu știu badeo cum o plăci.

Floare dalbă din pahar,
Bată-te crucea amar,
Credeam că te-am isprăvit,
Tu mai tare te-ai lungit.
Doamne cât de mult aș da
Amarul să-l pot scurta.

Frunză verde iasomie,
M'am bucurat la moșie,
Mi-am luat trudă și urgie,
M'am uitat la mare neam,
Și dragoste 'n lume n'am.

Frunză verde dintr'o mie,
De-ar fi lumea de hârtie,
Laș da foc într'o mânie,
C'alt fel nu-i bună de trai
Fără tot de chin și vai.

Frunză verde mândră floare,
Maică inima mă doare

Și fii nu-mi dai vindecare,
Ci tot zici, că satu-i mare.
Vai măicuță draga mea,
Nu pricepi tu ce-i asta,
Pe cer încă-s stele multe,
Și mai mari și mai mărunte,
Dar cât is de luminoase,
Nu-s ca badii de frumoase.

Frunză verde de pe fagi,
S'au avuț doi copii dragi,
Dar dușmanii i-o aflat
Curând i-a despreunat,
Cine-a despărțit doi dragi,
Mânce-i corbii carnea 'n fagi,
Oasele pe sub copaci.

Frunză verde lemn pârlit,
Cu drag badeo ne-am iubit,
Cu jale ne-am despărțit.
Cine pe noi ne-a 'nvrajbit,
N'ar avea loc în pământ,
Nice cruce la mormânt,
Nici cuie la copârșeu,
Nici parte de Dumnezeu.

Frunză verde de năiele,
Trimite-mi badițo jale
Pe două-trei viorele,
Că eu încă-ți trimit dor,
Trei garoafe din ogor,
Să le pui în pălărie,
Să știi că ți-s dragă ție.

Frunză verde crastavete,
De-ar iubi badița zece,
De dorul meu tot nu-i trece,
De-ar iubi badea o sută,
Că de mine tot nu-și uită.

Frunză verde foi de yic,
Spune-mi badeo numai mie,
Mai ai vre-o mândră ca mine?
Spune-mi badeo zău așa,
Mai ai vre-o mândră Ana?

Că de ai alta mămă dragă,
Eu mă pui și zac bolnavă.

Frunză verde de cucută,
Nu-i bună dragostea multă,
Că eu prea mult o am purtat,
De dorul ei m'am uscat.

Măi bădiță badeo zău,
De te-aș găsi nu știu eu,
În pădure pe dăbravă,
Te-aș culege ca pe o fragă,
Că ți-am fost bădiț-o dragă,
Și ca pe un măr pădureț,
Că mi-ai fost badeo iubet.

Plânge inimuța mea
Până te-i face-o vâlcea,
Plânge sufletețul meu
Până te-i face părău,
Pe la poarta badii meu,
Când va eși să se șpele,
Să-l ajungă dor și jele;
Când s'a șterge pe ștergar,
Să plângă cu greu amar.

Cine nu știe cânta,
N'are la ce s'apuca;
Cine nu-i mâncat de rele,
N'are la ce cânta jele,
Să mă lase să cânt eu,
Că-s mâncată de mult rău.

Inimă scaldată-n sânge
N'ai în lume cui te plânge,
Inimă frântă-n durere
N'ai în lume mângâiere,
Fără să-ți auzi vorbe rele.

Măi bădițo bădișor
De-ai da la lume ocol,
De-ai umbra lumii-mprejur
Să te-ai găsi în lume.

Că tot nu ți-i căpăta
Draguța pe voia ta.

Ia-ți badeo o mândruliță
Să-ți fie fală bădiță
Când mergi cu ea pe uliță,
Că mândra ta ca o floare,
Pune capul pe spinare
Și de-abia merge pe cale.

Iubește badeo iubește,
Iubește nu frunzări,
Nu uita jalea mândri
Jalea mândri din porțiță
Când a plâns din inimuță
Când a-ți dat mână cu mână
Și-ați zis sănătate bună.

La trupinută de soc
Hai badeo să facem foc,
Ca să coacem patru ouă,
Și să mâncăm unul două,
Să-ncepem dragoste nouă
Și să n'o lăsăm uitată
Dragostea noastră de-odată.

Iasă, ășă badea meu
Că-ți va părea ție rău
Când mi-i vedea cu-n voinic
Doar ți-o fi ciudă vre-un pic?

Măi bădițo bădișor
Eu cu dor și tu cu dor
Vezi că nu trăim ușor,
Haida să le-mpreună,
Dragostea să n'o uităm

Măi bădiță bădișor
Eși în uliță la poartă
Și-ți fă ochisorii roată,
De te uită-n lumea toată,
Și de-ți vei găsi ca mine
Dumnezeu să nu-mi dea bine
De va fi de seama mea.
Dumnezeu bine nu-mi dea.

Badeo la inima mea
Este un râu și-o fântâna
Cu atâta am noroc,
Că-i apa chiar la bun loc
De potolește-al meu foc,
Focul dela inimuță,
Că mă arde rău bădiță.

Măi bădițo și-al meu drag,
Când mergi vara la vânat,
Uita-te să vezi un brad
Numai ca tine de înalt
Taie din brad o felie
De-mi fă bade-o furcă miie:
Când îmi va fi dor de tine,
Să strâng furcă lângă mine,
Când îmi va fi dor și jele
S'o strâng în brațele mele,
Când m'ajunge dor și foc,
Și iau furca și să torc.

Toate nătânțoacele
Și-au ales noroacele
Numai cu pui de boboc
N'avui parte de noroc.

Bate-mă Doamne să zac,
Intr'o grădină cu măc,
Badea să-mi fie la cap.
Bate-mă Doamne să mor,
In grădină lângă-un pom,
Lâng-un smochin cu smochine
Cu bădiță lângă mine.

Am un foc la inimioară
De nul stâmpiră o țară,
Și nici ploaia dintr'o vară;
Arde focul de mă frige
Și nimic nul poate stânge
Făr inima, când îmi plânge,
Și bădița, când mă strânge.

Bădițo de jalea ta,
Mă topesc ca cânepa,
Ca cânepa-n topitoare,
Ca roua la sfântul soare.

Bădițo de dor de tine
Zac în pat și nu mi-e bine,
Și nimica nu mă doare
Făr mă usc de pe picioare.

De Ana Ilie Beștă, Olt-Săcădate.

Între pretine.

Prietina I.: Apoi, nu te înțeleg, de ce
voiești să te desparti de soțul tău?

Prietina II.: Când m'am măritat după
dînsul, mi-a jurat, că va muri pentru mine
și pân'acum n'a făcut'-o.

Zestrea — în lună.

Ionică: Domnule notar, d-ta vei călato-
ri cu sora mea în lună — după cununie?

— »Pentru ce, dragă Ionică?»

Ionică: Fiindcă Tăta a zis, că zestrea
surorei mele e în lună.

După pertractare.

Hoțul (după-ce nu s'a putut dovedi cu
nimic, că el a furat ceasul, judecătoria îl eli-
berează. El merge drept la avocatul său și-l
întreabă): Și d-ta crezi într'adevăr c'ănu eu
am furatȘ ceasul?

Bietul sărac...

Cerșitorul: Faceți-vă milă și po-
mană.

Domnul: Crede moșule că n'am mărunt
la mine. Am numai o hârtie de 100 de co-
roane.

Cerșitorul: Ți-o schimb bucuros...

Violență.

Mucoana: Astă noapte m'am visat cu
d-ta d-le Doctor.

Doctorul: Cel puțin ați visat ceva fru-
mos, nu-i așa?

Mucoana: Foarte frumos! O păreche de
cerci de diamante.